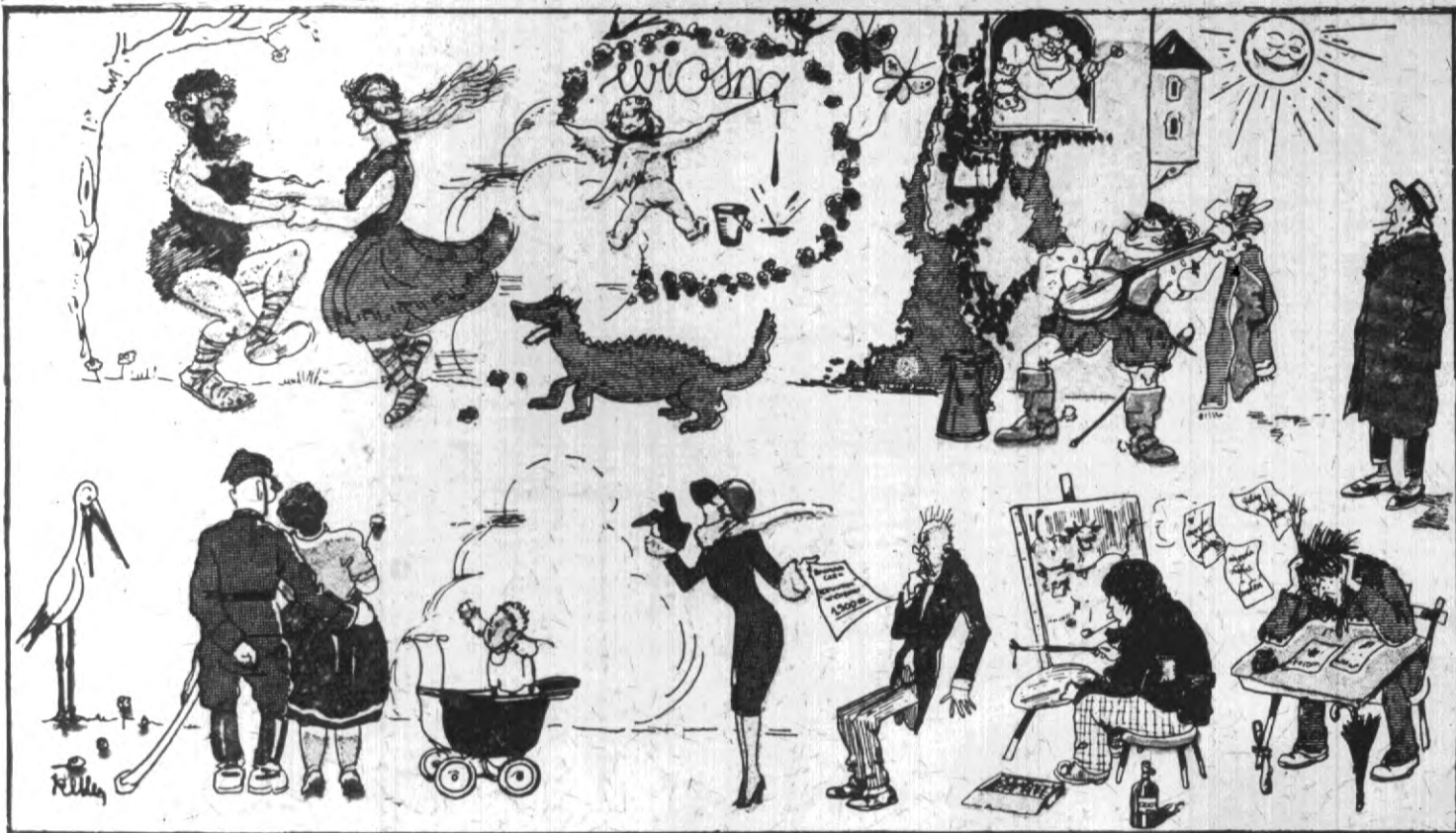

ZAWCZEŚNIE

Wiosna. Przyszła już zwiadnica, mlesło tyła świeży kruz, ciepłe słonko ją przemycą, choć zawcześnie lecz jest już. Już nadeszła, choć zawcześnie, chociaż na nią jeszcze czas, chociaż niwa jeszcze we śnie, chociaż drzemie jeszcze las.

Jest już. Nowe życie niesie, nowe plony, nowy wikt. Faun tańczy z nimfą w lesie, wprowadzić ich nie widzi nikt ale tańczy. Wszak w legendzie został o tem dawny ślad, trza tradycją mieć na względzie,

niech nie ginie z biegiem lat. Myśmy kiedyś z nich wzór brał, dziś z nas oni biorą wzór. Gdy ma miasto dancinę w sali, czemuż go ma nie mieć bór.

Amor świeci łowy swoje co wieczora i co noc, już strzał jego leca roje, ran ukrytych w sercach moc. Już trubadur, dla swej donny, w rżewnej pieśni składa dankę, kędy zamek wzrósł obronny, kędy sterczy z wieży blank. Odpowiedzcie, że na świecie trubadurów minął czas

niech tak będzie — skoro chcecie, lecz zostało coś wśród nas. Chociaż minął okres złoty pełen czarów, pełen złud, każdy kapral od piechoty minstelrowy podjął trud. Dziś wśród ramion jego kleszczy niania donną ma być chęć, zamiast lutni dzieciak wrzeszczy, co jak wieków temu pięć. Lecz nie sądzicie, że na świecie z dawnych wieków niema nic. Malarz wiosnę ma w palecie, zasiał w słońcu macha szkic. I krajobraz wlot powstawa: lasek, łączka, strumyk, wiosła...

Czy to sprzeda — inna sprawa, lecz maluje — no i dość...

I poeta rymy kropi, tak wiosenne, że aż strach: wiosna, pączki, krowki, chłopi, ptaszek, laszek, łączka, piach. No i miłość też być musi, przy kałęczu w pośród drzew. Wszak poeci nie są głusi na kochliwy wiosny zew.

Wiosna. Wszystkie tak szczęśliwe, od palmów aż do chat. Pan i chłop, co orze niwę, każdy wesół, każdy rad.

Nikt na jawie, ani we śnie nie narzeka na to wszak, że przybyła choć zawcześnie na ten smutny, ziemski szlak. Tylko jedna ludzi kusta, do niej jadę technie jak wąż, to mówicie — wśród nich wzrasta do wiosenki niechęć wciąż. Każdy węż w rwie włosy z czaszki, żadnej wiosny niechce znać. Za wiosenne fatalazki płac rachunki, bracie, płac!!

T. MODRZEJEWSKI

Moralność pani Dulskiej w Paryżu

W tych dniach odegrana została w Paryżu, staraniem tamtejszego Tow. Miłośników Sceny Polskiej, zna na sztukę Zapolskiej „Moralność pa-

ni Dulskiej" w wykonaniu członków Stow. polskich artystów teatralnych we Francji.

Scena z 3-go aktu „Moralności pani Dulskiej”, odegranej w Paryżu.

L. Dartey

Na ołtarzu miłości macierzyńskiej

— Nie! Nie nalegać, panie Jerzy, biedny mój przyjacielu! Jest to niemożliwe niestety!
— Nieodwołalnie! — spytał Jerzy Laroche, podnosząc na panią Alban wzrok wylekły. — Zostawia mi pani choć cieni nadziei!
— Tyle razy mówiłam już ci drogi panie Jerzy — odparła bardzo łagodnie, smutna do głębi duszy nietylko jego, lecz i swoim beznadziejnym cierpieniem, — że nie chcąc opuszczać mej Linki, nie mogę myśleć o powtórnym zamążpójściu.
— Znadto panią kocham — podchwycił żywo, — abym myślał przez jedną bodaj chwilę o rozłączeniu pani z córką!
— Ach, dlatego właśnie — nalegała zbolalym tonem, — że kochasz mnie pan tak bardzo, nie moglibyśmy mieć Linki przy sobie.
I dlatego również — usłyszała głos własnego serca w duszy — że i ja kocham ciebie!
— Przejęta trwoga na myśl, że mogłaby zdradzić się z uczuciem swym i bólem przed drogim męż-

czyną — ciągnęła dalej przekonującym głosem.
— Pomyśl pan tylko o głębokim żalu, gorczyży, zazdrości, wszystkich tych bolesnych uczuciach, których pastwą byłoby to biedne dziecko wobec przywilejów obcego dotychczas człowieka do mnie i mojego ogniska domowego niepodzielnego jej dotąd własności. Zważ pan, że Lina pamięta zaledwie swego ojca i nie przywykła z nikim dzielić się swoją miłością oddaniem...
...Poświęceniem — przerwał Jerzy Laroche gwałtownie, rzuciwszy ramionami, jakgdyby chciał otrząsnąć ze swych bark ciężar troski. Tak jest. Ustawicznem i bezwzględny poświęceniem. Poświęciłś jej bowiem pani młodzieńca swoją tak jak dzisiaj poświęcasz wiek dojrzalszy i zgóry już starosć swoją. Kiedy przed kilku laty blagałam cię, byś zechciała dzielić życie ze mną, usłyszałam w odpowiedzi, że „Linka jest zamalana”. Dziś mając osiemnastoletnią córkę, innemi słowami pozorujesz swą odmowę. Pra-

Śmiech i uśmiech

NA LEKCIJ HISTORJI.

— Brzdęcki, jak długo chorowała i przestałaś przychodzić do szkoły?
— Od wojny trzydziestoletniej, panie profesorze.

PRZYCZYNA.

— Jak pan sądzi, co jest przyczyną tak stale wzrastających rozwodów?
— W 90 procentach małżeństwo.

W MAGLU.

— I co tam dobrego słyhać, pani Walentowa?
— Żle, kochana pani: mój Pietrek spadł wczoraj z rusztowania i złamał nogę.
— Co panusia mówi! Ale ja to se odrazu pomyślałam, bo w ostatnich czasach kiepsko coś jakoś wyglądał.

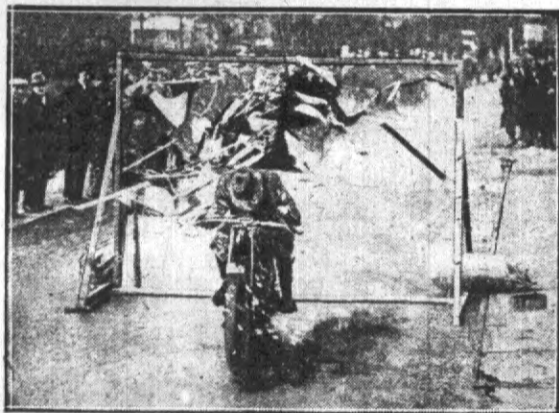
O MAŁY WŁOS.

— Wie tatuś, o mały włos byłbym został pierwszym uczniem.
— Jakto o mały włos?
— Ano, bo primusem został kolega, co siedzi obok mnie.

Czy to sport?

Angielski artysta filmowy, Harry Loraine, dokonał temi dniami zuchwałego czynu, który łatwo mógł się dlań skończyć fatalnie. W salonem tempie przejechał on mianowicie na motocyklu przez szybę szklaną, która zasypała go tysiącem

drobnych odłamków. Podobno „wyczyn” taki potrzebny był dla jakiejś sceny filmowej. Dzięki wielkiemu impetowi Harry Loraine wyszedł ze swej niedorzecznej brawury bez szwanku.

Angielski artysta filmowy, Harry Loraine, przejeżdża przez szybę szklaną.

wdą natomiast jest, że kochasz córkę swą wyłącznie, nie widząc nie i nikogo po za nią na świecie i nie chcąc odjąć jej najmniejszej cząstki swojego serca — twej przesadnej, egoistycznej, potwornej miłości macierzyńskiej!
— Jerzy!!
— Tak jest! Potwornej — powtórzył wyprowadzony z równowagi doznany zawodem i głuchą zazdrością. — Skoro nie wahasz się deptać uczuń oddanego ci całym sercem i duszą mężczyzny dla paru lat, jakie spłodziła się twej despotce córce uczucie ci jeszcze!
— Lina nie opuści mnie nigdy!
— Właśnie! Jak wszystkie inne, póki nie wybiję dla nich godzinu przysięgi: „Porzucisz ojca i matkę”. A wówczas beznadziejnie samotna, pożalujesz pani, być może, bólu jaki dziś zadajesz mi bezlitośnie. Ale wtedy będzie już zapóźno! Gniew jego rósł za każdym słowem, aż Jerzy przebrał miarę.
— Tak jest! Zapóźno! — zawołał gwałtownie, zrywając się.
— Zabiłaś pani dzisiaj ostatnim okrutnym pełnięciem moje tyloletnie, wierne, cierpiące uczucie dla ciebie! I nie usiłuj go wskrzesić. Sielanka mego życia, którego pani byłaś bohaterką skończona bezpowrotnie!
Kiedy Jerzy wyszedł trzasnawszy w uniesieniu drzwiami pani Alban wybuchła łkaniem.

— Nie jesteś dzisiaj w humorze mateńko! — mówiła w kilka godzin potem Lina Alban, pochylając ku matce smukłą swą dziewęcą kibiś.
— Moja na, droższa! — wyszeptowała matka z trudem, tuląc gorąco i długo do siebie córkę, stokrój jej droższą tem wiekiem poświęceniem, jakie zrobiła dla niej.
— A ja tak pragnęłam zastać cię w dobrym humorze — mówiło dziewczę rżewnie, — żebyś mnie oznajmiła ci nowinę...
— Dobrą — spytała pani Alban obojętnie pod silnym wrażeniem jeszcze swego osobistego przeżycia.
— O! Bardzo! Zgadnij mateńko!
— Wypracowanie angielskie poszło ci jak po masle — pyta matka bez przekonania; myślic o czeniu innem.
— Ech! Mam! Coś lepszego!
— Znalazłaś wreszcie ten fason kapelusza, na który miałaś ochotę!
— Zartujesz ze mnie mateńko! Spójrz na swoją córkę!
— Podniosła wzrok pani Alban uderzona niezwykłym blaskiem w oczach Liny, spytała z nagłym niepokojem.
— Co się stało, Linko!
— Zareczyłam się mamie! — odparło dziewczę różowując jak jutrzienka.
Pani Alban drgnęła i ciche „ach” padło tylko z jej zbiegających ust.

— Przed trzema godzinami — dodała panienska — i taka jestem szczęśliwa, mateńko!
— Z kim? — spytała pani Alban, krótko, nie mogąc opanować wirujących w głowie myśli.
— Z Piotrem d'Orsy, moim niezrównanym towarzyszem lat dziecińczych, którego bardzo lubisz, wiem, o tem.
— Piotr d'Orsy jest w Saint-Cyr przecież — zauważyła matka z wysiłkiem.
— To też pobierzemy się za rok dopiero, jak ukończysz studia.
— Ależ... Ależ... Wyjedź do kolonii prawdopodobnie!
— Zdaje się! Dla kariery. Wiesz jednak droga mateńko, że nie boję się podróży. A że Piotr ma ładny majątek osobisty, można wszędzie urządzić się miło. Nie rób takiej pogrzebowej miny, mamie! Nie zagrzebiemy się na całe życie w Kolonjach! Chodzi o awans tyłko! Wrócimy prędko!
— Tak — szepnęła matka zmiażdżona niespodziewaną wiadomością, chwytając się ostatniej nadziei — są urlopy przytem!
— Oczywiście, mamie! Nie przypuszczasz chyba, że nie zachęca odwiedzać cię często. A zresztą, nie myśl o tem narazie. Nie wyjeżdżam jutro. Ten rok do ciebie na, eży jeszcze!

